

GENEALOGICKÝ A HERALDICKÝ KLUB
PŘI ZK ROH KRÁLOVOPOLSKÉ STROJÍRNY V BRNĚ

JOSEF MOUČKA

moravský hudební pedagog a jeho rod

BRNO 1987

Josef Moučka * 23. 3. 1865 + 15. 9. 1937

Jiřina Suchardová - Papírníková
Miloslav Trmač

Josef Moučka

vynikající moravský hudební pedagog a jeho rod.

Genealogický a heraldický klub Brno

Brno 1987

Hudebně pedagogická činnost Josefa Moučky v Moravských Budějovicích a Jaroměřicích nad Rokytnou.

Jiřina Suchardová - Papírníková

V kulturním životě Moravy a v hudebním školství zaujímá na počátku našeho století důležité místo muzikant, pedagog i autor odborných publikací - Josef Moučka. Zapojil se plně do procesu překonávání starých a nevyhovujících praktik na školách, podpořil snahy o vypracování nových metodik esteticko-výchovného působení hudby na děti.

Jeho muzikanství má kořeny v dobách studií na klasickém gymnáziu v Brně, kdy se setkal s mnoha svými pozdějšími přáteli. Mezi nimi jsou i významné osoby kulturního života. Je to především skladatel Leoš Janáček a básník Petr Bezruč (vlastním jménem Vladimír Vašek), který studoval s Moučkou na gymnáziu. Vzájemné styky se rozvinuly především v době posledního desetiletí Moučkova života. Třetím velikanem této doby a zároveň oddaným Moučkovým přítelem byl básník Otokar Březina (vlastním jménem Václav Jebavý). Toto přátelství se však rozvinulo až v době pobytu J. Moučky v Jaroměřicích nad Rokytnou, my se však vraťme do dob studií v Brně.

Leoš Janáček řídil na kůru starobrněnského kláštera pěvecký sbor, ve kterém brzy poznal nadšeného muzikanta, houslistu a klavíristu Josefa Moučku, který navíc toužil hrát dobře i na varhany. Stal se brzy Janáčkovou pravou rukou a celý život na tuto dobu rád vzpomíná.

Po maturitě na gymnáziu a dvouletém učitelském kursu skládá s vyznamenáním zkoušky způsobilosti pro školy obecné a o tři roky později i pro školy měšťanské. Mimo tohoto vzdělání nabývá způsobilosti ve vyučování němčiny, zpěvu, hry na varhany, klavír a housle. Po krátkém působení v Předklášteří a "omnici" nastupuje jako odborný učitel na chlapeckou měšťanskou školu do Moravských Budějovic. Zde vládne v poslední čtvrtině

19. století čilý kulturní a společenský ruch. Schází se tu řada významných osob a přinášejí historii tohoto města mnoho trvalých hodnot. Mezi ně se ihned po svém příchodu roku 1889 řadí i J.Moučka.

Nastoupil tu jako odborný učitel do chlapecké měšťanské školy. V tehdejší populárním časopisu Dalibor se v rubrice "Činnost našich spolkův a ruch náš hudební" dočteme mnoho o hudebním životě Moravských Budějovic. Často zde figuruje Moučkově jméno, spojené s různým příležitostným vystupováním, kde hrál buď sólově na klavír či housle nebo jako člen "Špatinkova kvarteta". Toto kvarteto nese jméno hlavního organizátora a nejvýznamnější osoby - JUDr. Eduarda Špatinky, který hrál výborně na violoncello a klavír. Jeho zásluhou zde roku 1884 vystupoval Zdeněk Fibich za Špatinkova klavírního doprovodu. Koncertu se tehdy zúčastnil i Karel Kovařovic a F.A. Urbánek, budějovický rodák a vydavatel Dalibora.

Další členové kvarteta byli neméně významné osobnosti. František Bauer, nadaný muzikant a blízký přítel O.Březiny, jehož některé básně zhudebnil a Karel Foerster, nevlastní strýc J.B.Foerstra, o kterém píše V.Spousta v knize J.B.Foerster a Moravské Budějovice.

Avšak činnost J.Moučky je ještě bohatší a všestrannější. Ihned po svém příchodu přejímá vedení čtenářského a pěveckého sboru Budivoj (zal. r.1864) a zanedlouho i pěveckého sboru Eliška Krásnohorská. Za Moučkova působení nacvičují sbory Bendlovy, Kličkovy, Drahlovského, Dvořákovy a mnoho dalších.

Z rozsahu Moučkovy činnosti lze usoudit, že v Moravských Budějovicích stál v předních řadách hudebních vzdělavců, přispíval svou prací dirigentskou, interpretační i organizátorskou, Udržuje s E.Špatinkou až do jeho smrti v roce 1898 vřelé vztahy. Rádi spolu hráli čtyřručně na klavír, a když už se ke konci života Špatinka nemohl pohybovat, chodil Moučka svému příteli hrát jeho oblíbené skladby do bytu. Nejčastěji to byly Fibichovy nálady, dojmy a vzpomínky. (Fibich, Špatinkův přítel, mu věnoval své "Fugato a Kolo vil" pro klavír na

čtyři ruce).

Moučka se uplatnil i jako skladatel a upravovatel lidových písní, což si vyžádala jeho dirigentská práce, ale také teoretické studie. Např. na hudebním představení Elišky Krásnohorské v říjnu 1895 přednesl svoji studii O národní svéráznosti.

Vyčerpávající obraz jeho práce už dnes nezískáme, je ale jisté, že Josef Moučka udělal pro rozkvet hudebního života v tomto městě opravdu mnoho. A netýká se to pouze jeho činnosti společenské, byl také dobrý pedagog. Jeho žák František Holčápek o něm napsal:

"Miloval jak čistotu duševní, tak i zevnější. Jsa sám vždy bezvadného zevnějšku, dovedl i takto působiti na své okolí přímo sugestivně. Třídní místnost musela býti před jeho příchodem vyvětrána a hlavně prosta prachu. Znali jsme jeho přání a snažili jsme se vyhověti. V hodině zpěvu se nám zdálo býti jaksi přístupnějším a snad mohu říci i veselejším a měli někdo pěkný vyrovnaný hlas, velmi jej zaujal.... Na rozloučenou proslovil k nám mnoho krásných povzbuzujících slov, kterými nás provázel na cestu životem. Pamatuji se, jak by zněla ještě dnes: Hlavy vzhůru, hoši! Nutno se prát s životem. Buďte slušní a poctiví! Tak asi zněla jeho slova v proslovu na rozloučenou."

Přes zdánlivou strohost a nepřístupnost našli žáci ve svém učiteli vzácné vlastnosti. Nikdy se nespokojil s pouhým memorováním látky, žádal jasné a logické odpovědi. Tak také přistupoval ke svým výkladům látky - podstata a stručnost namísto rozvlácnosti a přemíry faktů.

Po desetileté praxi odchází J. Moučka jako ředitel nově otevřené měšťanské školy do Jaroměřic nad Rokytnou a tím se začíná nový úsek jeho života, významný mimo jiné tím, že se velmi zasloužil o přijetí básníka Otokara Březiny z nevyhovujících podmínek v Nové Říši. V Jaroměřicích bylo klidnější a příhodnější prostředí pro citlivého Březinu. Moučka poukazuje na jeho "svědomitost a duševní velikost". Oba tyto muže

pak spojilo dlouholeté přátelství, přinášející oběma mnohé duševní hodnoty.

Březina, který se stal chloubou jaroměřické školy, děkuje Moučkovi za přijetí v dopise ze dne 23.6.1901:

Velectěný pane řediteli!

Vaše laskavé sdělení o mé presentaci naplnilo mne radostí. Z upřímného srdce Vám děkuji za vlídná slova Vašeho listu. Dostanu-li se k Vám, jak jest naděje, naleznete, doufám, ve mně člověka dobré vůle, který bude pracovati vedle Vás rád, tiše a oddaně.

S uctivým pozdravem Váš

Václav Jebavý

Březina docházel do rodiny Moučkovy téměř každou neděli, trávil u nich svátky a se svým ředitelem prožili mnoho volných chvil. Hovořili spolu o poezii, o hudbě a úloze lidové písně v našem životě, ale také o Dvořákovi, Kovařovicovi a o premiérách v Národním divadle. To jistě svědčí o Březinově velkém přehledu i v této oblasti, ve které svoje nedostatky z oblasti hudebního vzdělání dostatečně vyvážil širokými škálami vlastní senzitivnosti.

Mnoho faktů i drobných postřehů později zachytil J. Moučka v knize Z rozprav s Otokarem Březinou, která vyšla po básnickové smrti v Praze v roce 1929 v nakladatelství A. Srdce.

Jaroměřice se v době Moučkova příchodu nemohly pochlubit tak bohatým hudebním životem jako Mor. Budějovice. Přesto i tu se setkává s významnými osobami, např. s malířem Františkem Bílkem, JUDr. Karlem Holčapkem a Josefem Úlehlou, nadšenými milovníky hudby a literatury. I zde založili kvarteto, o němž však máme málo zpráv. Těžiště Moučkovy činnosti je však v této době v práci vydavatelské, ke které ho vedla upřímná snaha pomoci českému školství svými zkušenostmi a schopnostmi.

Vždycky ho mrzelo, že se v kraji kolem Jaroměřic málo zpívá. Přenášel tamní situaci na celý národ a docházel tak k málo potěšitelným závěrům o úpadku lidové zpěvnosti. Mnoho úkolů proto klade právě školní výchově, která může v žácích probudit lásku k národní písni a objevit tak pro ně mnoho

estetických hodnot. Ve svém Katechismu zpěvu se poprvé zabývá otázkou, jak prostřednictvím lidové písně vést žáky k uměleckému vkusu.

Jestliže národní píseň vymírá, je třeba ji probouzet k životu právě v hodinách zpěvů. Hodina týdně nemůže plnit náročnější požadavky a proto si musí učitel hledat čas na začátku vyučování, o přestávkách, na konci hodin a pod. Vybírat by měl písně veselé, optimistické, podporující dobrou náladu a chuť ke zpěvu. Zajímavý je Moučkův názor, že k tomuto požadavku šel spíše písně české, moravské prý překypují melancolií a smutkem (přesto ve svých zpěvnících uvádí moravských písní většinu). Jsou to až ku podivu velmi aktuální otázky, se kterými se i dnes, jako před 80 lety potýká ne jeden učitel hudební výchovy na školách! Tato kniha s plným názvem Katechismus zpěvu jako prostředku výchovy umělecké ve škole národní vyšla ve Velkém Meziříčí v roce 1905. Moučka sem zařadil ve 2. kapitole i úvahy o vzniku zpěvu, který se pravděpodobně vyvíjel z vášnivé a patetické řeči. Na základě Janáčkových nápěvků pak potvrzuje teorii, že zpěv vznikl na základě lidské řeči. Velmi tu zdůrazňuje, že je třeba písně zpívat s původním textem, který se vytvořil v jedné linii s nápěvem, jakékoliv úpravy či převody do jiného nářečí musí cítit muzikant jako neústrojné prvky. "Dobrý nápěv srostlý se slovem v melodické a rytmické části jest nejpodstatnějším požadavkem každé písně, národní i umělé."

Mimo mnoha jiných příležitostných článků a pojednání jsou z Moučkových prací důležité také tři zpěvníky, vydané v čase jaroměřického pobytu. Je to Zpěvník pro školy měšťanské (vyd. J.Otto, Praha 1901), Zpěvník pro školy střední a měšťanské (vyd. J.Otto, Praha 1907) a Zpěvník pro školy obecné a měšťanské (vyd. J.Otto, Praha 1904).

V prvních dvou se zabývá metodikou nácviiku písni - i vícehlasých, hudební teorií, intonačním cvičením a jiným. Velmi málo je věnováno dějinám hudby, což je však běžná tehdejší praxe, škola měla dát žákům především základ hudebního cítění

a zpěvních návyků. Autor sem zařadil mnoho lidových i umělých písní a klade při vyučování velké nároky na učitele i děti.

Zpěvník pro školy obecné a měšťanské je souhrnem písní pro jednotlivé ročníky. Je také rozdělen do čtyř kapitol, ve kterých postupně přibývá moravských mollových písní. Zajímavé je, že rozsah písní ve 4. dílu se pohybuje od g po g₁. Porovnáme-li ho s dnešními zpěvníky, dojdeme k závěru, že výšky písní v dnešní době klesají. Málom které dítě má dnes udaný hlasový rozsah, většinou klesá níž. Je to dáno snad tím, že děti velmi málo zpívají, doma téměř vůbec, hudbu poslouchají jen pasivně a pouze omezený výběr populárních písní svých oblíbených hvězd. A je tedy především na učiteli, aby dětem alespoň pootevřel svět lidové a snad i klasické hudby.

Josef Moučka zřejmě pomýšlel na nové vydání těchto písní. V jeho pozůstalosti je uchován jeden exemplář Zpěvníku, na kterém stále pracoval. Vpisoval k písním další sloky, měnil úpravu dvoj- i tříhlasů, připisoval k obsahu další písně. K novému vydání však už nedošlo.

V roce 1914 byl Josefu Moučkovi přidělen pod inspektorský dozor tehdejší okres moravskokrumlovský, později i moravskobudějovický. Celá oblast byla velmi rozsáhlá, mnohdy odjížděl z domova na celý týden. Není divu, že po několika letech této namáhavé práce zatoužil po klidnějším životě uprostřed svého milovaného Brna a přátel z mládí. Tam se pak po odchodu do důchodu mohl plně věnovat kulturnímu životu.

Josef Moučka strávil pro školu a hudbu celý svůj život, ať už jako učitel, ředitel, inspektor či autor Zpěvníků. Dnes, po více než půlstoletí, můžeme s dostatečným odstupem hodnotit jeho přínos.

V mnohém byl pouhým epigonem svých předchůdců, v mnohém však sám naznačil správnou další cestu školního hudebního vzdělání. Důležitým bodem jeho práce je lidová píseň. Věnoval ji mnoho pozornosti jak po stránce teoretické, tak jejich zařazováním do svých Zpěvníků. Lidová píseň pro něho byla vždy opěrným bodem při vyučování zpěvu. Nikdy nepřestal

osuzovat umělé didaktizující výtvoř, ke kterým neměly a nemohly mít děti kladný vztah. Také učitelova osobnost hraje ve vyučování velkou roli. Moučka si toho byl vědom, nabádal učitele k odpovědné práci a sám se stavěl do předních řad svou obětavostí a snahou udělat pro školu co nejvíce dobré a poctivé práce.

Citujeme na závěr několik vět z Katechismu zpěvu, které nejlépe doloží, jak si Josef Moučka představoval ideálního učitele:

"Ve třídě máme vždy žáky, kteří nemajíce hudebního sluchu nechápu ani melodii, ani harmonie, ba docela ne i rytmu, ač smysl pro rytmus nejvíce je rozšířen. Tito žáci nebudou cítiti a chápati krásna zpěvního; účinek a působení umění hudebního vůbec vyjde u nich na hluch.

Dokázáno však je, že vzděláním citivost pro krásu umění se probouzí a vyvíjí. Touto pravdou odůvodněna jest povinnost školy, aby vnášela i zpěvem cítění krásna do duší dětských.

Všechno působení školy záležeti bude v první řadě na individualitě učitelově, na šířce a hloubce jeho vzdělání, na vytríbení jeho vkusu a na jemnosti jeho krasocitu."

Rod Josefa Moučky

M.Trmač

Josef Moučka pocházel z prastarého moravského rodu z Českomoravské vrchoviny, který se připomíná v pramenech již kolem roku 1480 na Žďársku, později ve Zvoli u Bystřice nad Pernštejnem. Jedna větev rodu se usadila na bývalém Kavrdově mlýně nedaleko od Tišnova, mlýn leží v hlubokém horském údolí, které je překlenuto mohutným železobetonovým mostem na trati z Brna do Havlíčkova Brodu. Tento mlýn, který byl zbořen až v našem století, koupil roku 1787 zvolský mlynář Václav Moučka pro svého syna Jiříka, který se oženil s Veronikou Míčovou z Míčova mlýna u Zvole. Z Kavrdova mlýna se tato větev Moučků rozšířila do širého okolí, do Brna i do dalších míst v Čechách a na Moravě. ¹⁾

Syn Jiřího Moučky z Kavrdy Josef se vyučil sklenářem a přiřazen se na čtvrtlán do Deblína u Tišnova č.p.49. Jeho stejnojmenný syn Josef měl již půllán a z jeho manželství s Marií Danielovou z Deblína bylo více dětí. Syn Jan, plukovník, přitom český vlastenec a podporovatel českých spolků, se narodil 26. února 1862 v Deblíně, zemřel 12. července 1933 v nemocnici v Brně. Druhorozený syn Josef, učitel, ředitel škol a inspektor, jemuž věnujeme tento příspěvek, se narodil 23. března 1865 v Deblíně a zemřel 15. září 1937 v Brně. Třetím dítětem byla Marie, industriální učitelka, provdaná za řídícího učitele Floriána a Kučeru, narodila se 21. července 1868 v Deblíně, zemřela 19. prosince 1943 v Tišnově. Další dcera Josefa, provdaná Kadlecová, se narodila 14. května 1872 v Deblíně a zemřela 1. listopadu 1919 v Braniškově u Deblína. Syn Antonín, narozený 9. května 1875, zemřel jako student gymnasia 22. února 1893 v Deblíně. Předposlední z dospělých dětí byla Anna, provdaná Baláková, narozená 13. ledna 1882 v Deblíně, zemřela 13. června 1913 v rodném domě. Poslední byl Ing. František, narozený 25. července 1883 v Deblíně a zemřelý roku 1955 v Brně. ²⁾

Ve venkovské rodině Moučkově se mimořádně dbalo na vzdělání dětí. Námí sledovaný mladý Josef Moučka byl od svých jedenácti let na klasickém gymnasiu v Brně, kde se mu dostalo vý-

borného středoškolského vzdělání na škole, která usilovala o prvenství mezi brněnskými středními školami. Solidní vzdělání z gymnasia bylo základnou všech jeho dalších úspěchů. Maturoval roku 1884 a své vzdělání doplnil dvouletým kursem na učitelském ústavu v Příboře. Po dalších třech letech ucelil své pedagogické vzdělání odbornou zkouškou pro tehdejší měšťanské školy. Dále složil zkoušku učitelské způsobilosti pro vyučování němčině a čtyři náročné odborné zkoušky z hudebních oborů: z houslí, zpěvu, klavíru (tuto u Zd. Fibicha v Praze) a z harmonie. Byl všestranným hudebníkem, výborně hrál na housle, klavír a varhany. Za gymnasijsního pobytu v Brně měl na mladého Josefa Moučku velký vliv Leoš Janáček, v jehož sboru mladý student zpíval. Ze všeho uvedeného je vidno, že mladý Josef Moučka byl ve své době zcela mimořádně vzdělán pro povolání učitele na tehdejších školách, svou celkovou kvalifikací vysoko překračoval tehdejší průměr učitelského vzdělání.

Na své prvé učitelské místo nastoupil Josef Moučka v Tišnově-Předklášteří, kde působil v letech 1886 - 1887. Následující dvě školní léta učil v nedaleké Lomnici u Tišnova. Po těchto pedagogických začátcích odešel jako učitel měšťanské školy až do vzdálených Moravských Budějovic, kde zahájil svou rozsáhlou hudební činnost. Zanedlouho uzavřel sňatek s dcerou nadučitele v Jevišovicích Otýlií Roušarovou. Roku 1899 přešel jako ředitel chlapecké měšťanské školy do sousedních Jaroměřic nad Rokytnou.

Pobyt Josefa Moučky v Jaroměřicích byl bohatý po všech stránkách. Vedle vlastní náročné práce ve škole i zde rozvíjel rušnou hudební činnost. Pracovně náročným a do jisté míry i rušivým momentem při vši činnosti bylo jeho jmenování okresním školením inspektorem pro sousední Moravskokrumlovsko roku 1912 a navíc roku 1914 i pro Moravskobudějovicko. Při tehdejších skrovných dopravních možnostech si můžeme představit, jaké obtěti tyto funkce vyžadovaly. Ještě bylo štěstím, že alespoň samotné Jaroměřice nad Rokytnou leží dva kilometry od bývalé rakouské severozápadní dráhy.

Je až s podivem, kde bral nadšený pedagog Josef Moučka čas a síly na vše to, co vykonal pro rozvoj vyučování zpěvu na tehdejších obecných a měšťanských školách, když dokázal vydat velmi oblíbené příručky pro tento obor, přičemž jeho práce byla průkopnická.

Současně se rozvíjela jeho mladá rodina, která byla obdařena řadou dětí. Nejstarší byl syn Josef, narozený 18. srpna 1891 a zemřelý 29. července 1952, dále Marie, narozená 13. srpna 1896 a zemřelá roku 1983, následovala Pharm. Mag. Otýlie, narozená 11. července 1893 a zemřelá 31. října 1961, další syn Ing. arch. Jaromír, profesor vysoké školy báňské a hutní, narozený 23. srpna 1897 a zemřelý 16. srpna 1961 a dcera Květa, narozená 1. října 1901. Rodina se postarala u všech dětí o středoškolské či vysokoškolské vzdělání.³⁾

Pozoruhodnou kapitolou je osobní vztah Josefa Moučky k básníku Otakar Březinovi, na počátku našeho století uznaného za největšího žijícího básníka v tehdejší monarchii. Bylo to právě Moučkovou zásluhou, že skromný básník se dostal ze Staré Říše do výhodnějšího prostředí na měšťanských školách v Jaroměřicích nad Rokytnou, kde byla odděleně i dívčí měšťanská škola. Obětavý a starostlivý ředitel školy Josef Moučka dokázal umožnit skromnému a nesmělému velikánu české poesie v rámci daných možností maximálně příznivé pracovní podmínky a jako školní inspektor dokázal zajistit i dlouhé mimořádné dovolené. Josef Moučka si to pokládal nejen za svou osobní zásluhu, ale i za velkou osobní čest, že získal tehdy již slavného básníka na svou školu, že má na své škole velikána české literatury, jakým Otakar Březina nesporně byl. Navíc byl vzájemný poměr ředitele a inspektora Josefa Moučky k básníku Otakar Březinovi posílen ještě jedním nenápadným poutem. Básník Otakar Březina jezdíval na letní dovolenou do Nedvědice pod Pernštejnem, tedy do Moučkova rodného okresu, v Tišnově měl Otakar Březina spolužáka, ředitele školy Josefa Teplého, s nímž byl smluven letní pobyt básníka v Tišnově. K tomu však

již pro neočekávané úmrtí básníkovo nedošlo. Nemalou roli hrály i čilé korespondenční kontakty Otakara Březiny s inspirátorkou a myslitelkou Annou Pamrovou, žijící v osamění lesního prostředí nedaleko Žďárce u Tišnova. Josef Moučka naopak měl početné příbuzné v různých místech na Tišnovsku. Tak jeho bratr plukovník Jan, který se dokázal v průběhu první světové války rozejít s armádou a trávil pak závěrečná léta svého života na Tišnovsku, byl v posledních letech první světové války v rodném domě v Deblíně, kde pomáhal udržet existenci třem sirotkům po předčasně zemřelé sestře Anně, jejíž manžel padl hned v prvním roce války; později pobýval plukovník Jan Moučka u sestry Marie ve Štěpánovicích u Tišnova a dožil svá léta u této sestry v idylickém letovisku Tišnově. Bylo tu tedy dosti styčných bodů, poznamenaných i tragickým dnem první světové války. ⁴⁾

V roce 1922 se Josef Moučka vrací z jihozápadní Moravy do města svých gymnasijských studií, do Brna. Zde je ještě jistý čas ředitelem měšťanské školy, vídává se se svým dřívějším učitelem Leošem Janáčkem a v blízkosti dětí ubíhají Moučkova závěrečná životní léta. Nenadálý odchod básníka Otakara Březiny je Moučkovi podnětem k napsání osobních vzpomínek na společná léta v Jaroměřicích nad Rokytnou.

Když Josef Moučka dne 15. září 1937 v Brně umírá, zanechává za sebou velkou celoživotní práci ve školství i na poli literárním, hudebním a edičním.

Zhodnocení jeho odborné hudební a pedagogické práce byla věnována příkladná diplomní práce paní Jiřiny Suchardové- Papírníkové v době jejích studií na brněnské universitě.

Poznámky:

- 1) Dějinám tohoto prastarého a rozvětveného rodu je věnován samostatný genealogický příspěvek.
- 2) Viz přílohu
- 3) Příslušníci rodiny se uplatnili v řadě oborů jako kvalifikovaní odborníci, rodina se rozešla po řadě míst vlasti.
- 4) Na básnickovy pobyty na Tišnovsku vzpomíná zesnulý archivář Bohuš Sedlák v knize V závětrí Květnice (1947).

Závěrečná poznámka:

Kavrdův mlýn zakoupen pro Jiřího Moučku l.l.1787, usedlost č.p. 11 v Deblíně zakoupena pro Františka Daniele jeho otcem Matějem Danielem.

Vývod Josefa Moučky - otcova strana

Jiří Moučka	Veronika Míčová	Jan Veleba	Josefa Kovaří- ková
mlynář na Kavr- dě u Tišnova	z Míčova mlýna u Zvole	pololáník Deblín č.49	rodem z Deblína
nar.7.4.1764	nar.27.11.1768	nar.22.12.1783	nar.16.3.1789
Zvole 65	Zvole 63	Deblín 49	Deblín 19
+ 30.8.1812	+ 14.3.1819	+ 21.10.1814	+ ?
Úsoší 6-Kavrda	Úsoší 6-Kavrda	Deblín 49	
└─ sňatek 26.6.1788 ─┘ Zvole		└─ sňatek 28.11.1804 ─┘ Deblín	
Josef Moučka		Marianna Velebová	
sklenář, čtvrtláník v Deblíně			
nar.7.5.1805 Úsoší 6-Kavrda		nar. 25.6.1810 Deblín 49	
+ 2.3.1850 Deblín 49		+ 27.3.1890 Deblín 152	
└─ sňatek 8.2.1831 Deblín ─┘			
Josef Moučka			
pololáník v Deblíně			
nar.30.1.1835 Deblín 49			
+ 7.7.1891 Deblín 49			
└─ sňatek 13.8.			

Vývod Josefa Moučky - matčina strana

Matěj Daniel	Klára Kučerová	Florián Felkl	Marie Magdale- na Jersonová
sedlák v De- blíně		familiant v Novém Deblíně	
nar.22.1.1786	nar.19.10.1783	nar.3.1.1798	nar.18.1.1796
Kuřimská Nová Ves 1	Deblín	Banín u Svi- tav	Škrdlovice
+ 2.2.1875	+ 11.11.1852	+ 2.7.1876	+ 13.2.1851
Kuřimská Nová Ves 1	Kuřimská Nová Ves 1	Deblín 67	Deblín 67
└─ sňatek 1809 Deblín ─┘		└─ sňatek 4.2.1817 Deblín ─┘	
František Daniel pololáník v Deblíně		Josefa Felklová	
nar.10.2.1816 Kuřimská Nová Ves 1		nar.30.10.1817 Deblín 68	
+ ? Deblín		+ 24.12.1877 Deblín	
└─ sňatek 25.2.1840 Deblín ─┘			
Marie Danielová			
nar.30.12.1840 Deblín 11			
+ 29.5.1902 Deblín 49			
1860 Deblín ───────────┘			

GENEALOGICKÉ A HERALDICKÉ INFORMACE

Příloha č. 1/1987

Vydává jako interní tisk pro potřebu členů v nepravidelných lhůtách Genealogický a heraldický klub při ZK ROH Královo-polské strojírně v Brně, Palackého 78

Odpovědný redaktor: František Špirk

Redakční rada: JUDr. Jiří L. Bílý, Jiří Hanáček, PhDr. Adolf
B. Král, CSc., PhDr. Tomáš Krejčík, PhDr. Ivan
Štarha, Vilém Walter

Bezplatný odběr vázán na zaplacení ročního členského příspěvku.

Povoleno č.j. 37 00 15 387

Rodný dům J. Moučky - Deblín č. p. 49

Jaroměřice n. R. z doby Moučkova působení

